ఇద్దరూ భర్తలే!

పరిమళ చురుకైన చూపులు శూన్యంలోకి చొచ్చుకుపోతున్నాయ్. పచ్చి పాలలో సాయపసుపు రంగరించిన మేనిఛాయతో మిసమిస లాడుతున్న పరిమళకేమీ తోచడం లేదు. సముద్ర తీరాన కాలివేళ్ళకతుక్కున్న ఇసుక రేణువులు తమంత తాముగా రాలిపోతున్నట్లు ఒకరోజు వెనక మరోరోజు నడిచిపోతున్న నేపథ్యంలో....

"మనను విడదీసే శక్తి ఈ భూప్రపంచంలో ఏదీలేదు పరిమళా!" అంటూ ఎదలోతుల్ని చుంబించాడు రమేష్. "నాకీ ప్రపంచంలో నువ్వు తప్ప మరెవ్వరూలేరు రమేష్!" అంది తను. తల్లినీ, తండ్రినీ పోగొట్టుకుని మేనమామ ఇంట్లో పెరిగిన తన ఎడారి బ్రతుకులో గంగాఝరిలా ప్రవేశించాడు రమేష్. అనురాగమనే అందలమెక్కించి మూడుముళ్ళ బంధం వేశాడు. దాంపత్యజీవన మాధుర్యాలను దోసిళ్ళతో తాగించిన రమేష్ ఏమయ్యాడు?

నిండు చూలాలైన తనను దుప్పటి ముసుగులోంచి విడిపోనివ్వకుండా "ఈ రోజు వైకుంఠ ఏకాదశి. రాజమండ్రి వెళ్ళి గోదావరిలో కాస్సేపు ఆడుకుని వద్దామా?" అంటూ చెక్కిళ్ళను తడిపేశాడు రమేష్.

"ఆ తల్లి ఒడిలో ఆడుకోవాలని నాకూ ఉందండీ! కాని....ఈ అవతారం....అబ్బే....మీరెళ్ళిరండీ!" ఇష్టం లేకున్నా బాహుబంధం నుంచి విడిపించుకుంది పరిమళ.

ఈ చిలక కోసమే తల్లి తండ్రుల్నీ, కోట్ల ఆస్తినీ కొనగోటితో సమానంగా వదిలేసి, వేరే కాపురం పెట్టిన ఆ గోరువంక సాయంత్రానికి గూడు చేరలేదు. రాజమండ్రి పది కిలోమీటర్లే .... గాబరా .... గందర

గోళం. ఎవరితో చెప్పుకోవాలి? పెద్దల మాట వినలేదని వేధిస్తున్న ఈ మానవ మృగాల కెలా చెప్పాలి? ఊహూ! చెప్పాలి. రాత్రినంతా బండరాయిలా మోసింది. మర్నాడు పక్కింటి మాస్టారికి చెప్పింది - పొంగుకొస్తున్న బాధను గొంతులో అదిమిపెట్టి.

"వసాడులే! రాకేం జేస్తాడమ్మా?" అని ఊరుకున్నాడాయన-ఇంకేమన్నా మాట్లాడితే ఇహలోక పాపాలన్నీ తననే చుట్టేస్తాయన్నట్టు బెదిరిపోతూ.

మూడో రోజు కూడా గడిచిపోయింది. ఇక ఆగలేని పరిమళ సింహం గుహలో కెళ్తున్న చిట్టిమేకలా రమేష్ మూడంతస్తుల రాజ భవనంలో ప్రవేశించింది.

"అత్తయ్యా! మూడ్రోజులక్రితం రాజమండ్రి వెళ్ళిన మీ అబ్బాయి ఇంకా రాలేదు....దయచేసి....'

"అయ్యో....మూడ్రోజులైందా?"

"నా కొడుకెప్పుడో చచ్చిపోయినాడు!" మామగారి కంచుకంఠం "మా మాటవినకుండా నీవెంట పడ్డప్పుడే వాడు మాకు లేకుండాపోయాడు. చాల్లే! వెళ్ళు! పో....!"

నాల్గో రోజు ప్రాణాలరచేతిలో కొచ్చాయి. కాళ్ళు మేనమామ ఇంటికి లాక్కెళ్ళాయి.

"ప్రేమా, దోమా అని ఆ దిక్కుమాలిన వెధవతో లేచిపోయావు. మా తలలు నరికి పారేశావు గదే పాపిష్టిదానా! నా మాట నువ్వు వినలేదు. నీ మాట మేమెందుకు వినాలి?" పెంచిన ప్రేమ వేడిపెనమ్మీదికి విసిరేసింది పరిమళని.

o o o

వారం రోజులు ఎలా గడిచాయో .... ఇద్దరు పోలీసులు ఇంట్లో కొచ్చారు. "ఈ డ్రెస్సు నీ భర్తదేనా?" అని ఆరా తీశారు.

"ఔను. అది రమేష్ డ్రస్సే. గోదావరి స్నానాని కెళ్ళేప్పుడు వేసుకుందే....ఔను వారేరీ?...." గుండె గుబ గుబ పరిమళకి!

"ఈ గుడ్డలున్న శవం కాకినాడ పోలీసులకు దొరికితే మా పోలీసుల కప్పగించారు. మురిగిన శవాన్ని పంచనామా చేసి కాల్చేశారు. డ్రెస్సుమీది టైలర్ లేబుల్‌ద్వారా ఈ ఊరు మనిషని తేలింది. ఆ టైలర్ నడిగాం మీ రమేష్ దన్నాడు."

"అయ్యో....నా రమేష్! భగవాన్...." పిడుగుల వర్షం కురిసింది! భూమ్మీది విష ప్రాణులన్నీ పట్టుబట్టి ఒకేసారి కాటేశాయి! నాలుగు దిక్కులు ఒక్కటై వెక్కిరిస్తూంటే స్వప్నమందిరం ఫెళ ఫెళార్భాటాలతో నేలకూలింది! నరాల్లో ముళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయి!

ఏం చెయ్యాలి? ఎవరి నాశ్రయించాలి? దిక్కెవ్వరూ? అష్ట దరిద్రంలో ఆడపిల్ల పెళ్ళి కెదిగినట్టు నొప్పులొచ్చాయప్పుడే. చిమ్మచీకటి చిట్టడవిలో వెలుతురు పూవులా అప్పుడే వచ్చాడు మేనబావ సుగుణాకర్.

"ఎంతపనైంది పరిమళా! మా అమ్మానాన్నల అమానుషం నిన్ను దిక్కులేనిదానిగా మార్చేసింది కదూ? నేనొచ్చాను. నేనున్నాను పరిమళా!" స్నేహస్నిగ్ధ కంఠస్వరం!

తండ్రిలేని తనయుడు భూమ్మీద కేర్ మన్నాడు.

"అనంత ప్రాణికోటిని అలరించే స్వామీ! నాకీలోకం వద్దు. ఇహ నేనిక్కడుండలేను. రమేష్ లేని లోకం నాకో చీకటి కొటారం. కానీ వీడు—ప్రేగు చించుకొచ్చిన పసివాడో .... తండ్రిలేని నిర్భాగ్యుడు తల్లి లేనివాడై పోడా?"

ఏమీలేని తనకు అన్నీ సమకూర్చాడు సుగుణాకర్. కొండంత అండగా నిలిచాడు. ఇలా ఇంకెన్ని రోజులాదుకుంటాడు?

''ఎందుకు బావా ఇదంతా? ఈ దౌర్భాగ్యురాలిమీద జాలి చూపిస్తున్నావు, ఈ ఋణ మెట్లా తీర్చేదీ?''

"ఇది జాలి కాదు పరిమళా! నా బాధ్యత. చిన్నప్పట్నుంచీ కలిసి తిరిగాం, ఫెరిగాం, నన్నర్థం చేసుకున్నదింతేనా? నేన్నీ కేమీకానా?''

''అది కాదు బావా! నువ్వీదేశంలో లేనప్పుడు నా సుఖం నేను చూసుకున్నాను. నేను పుట్టగానే మీ, మా అమ్మానాన్నలు నేను నీ పెళ్ళాన్నని మురిసిపోయారుట. అమృత హృదయుడైన రమేష్ అభయ హస్తం నన్నదంతా ఆలోచించనీయలేదు బావా!'' గుండె పొంగి కళ్ళ ద్వారా ప్రవహించింది.

"పచ్చి బాలెంతవు, ఆరోగ్యం కాపాడుకో. రమేష్ ప్రతిరూపాన్ని పెంచి ప్రయోజకుడిగా చెయ్యడమే నీ జీవిత పరమావధిగా భావించు. జీవితం భగవంతుడిచ్చిన వరం! కష్ట సుఖాలను సమానంగా భరిస్తేనే భవిష్యత్తు దారినిస్తుంది." బాధల మంచు బిందువుల్ని సాంత్వన వచనాల స్పాంజి లాగేసింది!

మనసు గాయాలకు కాలమే మలాము! మూడు నెలల్లో మామూలు మనిషైంది పరిమళ!

"నన్నూ నా కొడుకునూ ఎన్నాళ్ళని సాకుతావు బావా? నాకో ఉద్యోగం చూసి పెట్టు.''

''నా గుండె గుడిలో కొలువున్న దేవతకు నిత్య నీరాజనా లందించడం నా విధి పరిమళా!''

"బావా....!''

"ఔను పరిమళా! నేనిప్పటికీ నిన్ను మనసారా ప్రేమిస్తున్నాను. నా ప్రేమ దేవతకు సేవలందిస్తుంటే నాకెంతో తృప్తి."

"మరైతే...." కనుబొమ్మలు పీట ముడేసుకున్నాయి.

''నువ్వు బాధపడితే చూడలేను సుమా!''

"....నేనిప్పుడు రమేష్ కొడుక్కు తల్లిని బావా!''

"నీ కొడుకును, నా కొడుగ్గా భావించే ఆత్మస్థైర్యం నాకుంది.''

మరో మూడు నెలలు కాలగర్భంలో కలిసిపోతూ సుగుణాకర్ తండ్రిని వెంటలాక్కెళ్లాయి. జీవన పోరాటంలో ప్రతి మనిషిలో ఆశల ఆరాటం.

''పసివాడితో జీవితంలో ఒంటరి ప్రయాణం చేయగలనా? ఒంటరి యువతి కెదురయ్యే ఆకలి చూపుల నుండి ఎన్నాళ్ళు తప్పుకోగలను? సుగుణాకర్ మంచితనాన్ని ఇంకెన్నాళ్ళు భరించాలి? వరాలిచ్చే దేవుడ్ని అడుక్కుంటూ పోవడమే ధర్మమా?....''పరిమళ అంతరంగంలో అంతులేని సంఘర్షణ.

శిశిరంలో ఆశల ఆకులు రాల్చిన చెట్లు వసంతాగమనంతో మళ్ళీ చిగురించాయి. పాల సముద్ర మధనం చివర అమృతంలా వెలువడిన పరిమళ నిర్ణయం ఆమెను తిరుపతి కొండమీద సుగుణాకర్‌కు అర్ధాంగిగా మార్చేసింది. ఒడుదుడుకులు లేని ఆరునెలల సాంసారిక జీవితం మూడు నెలల గర్భవతిగా ఆశీర్వదించింది.

"ఈరోజు వైకుంఠ ఏకాదశి. రమేష్‌కు పిండప్రదానం చేయించాలి పరిమళా!"

'ఔను తొలి యౌవన సుక్షేత్రంలో ఊహల విత్తనాలు చల్లి మధురానుభూతులనే ఎరువులు వేసి అనుభవాల పంటలందించిన రమేష్ ఆత్మకు, పుణ్యలోకాలను పునీతం చేస్తున్న రమేష్‌కు పిండప్రదానం చెయ్యాల్సిందే కాని.... కాని.... పాప మనసు బహు గొప్పది.'

"ఎవరూ ఇంట్లో....?" ఏకంగా లోపలికొచ్చిందో ఆకారం. లోతుకుపోయిన కళ్ళు, ముడుచుకుపోయిన దవడలు, పెరిగిన గడ్డం, మాసిన గుడ్డలు....ఆగకుండా దేశమంతా పాదయాత్ర చేసొచ్చినవాడిలాగున్నాడు.

"పరిమళా!.... నేను.... నేను పరిమళా!'' లోతైన చేదబావిలోంచి వచ్చినట్టుందా ధ్వని.

పరిమళ కళ్ళల్లో ఆనందం. మొహమ్మీద ఆందోళన. కాళ్ళల్లో వణుకు. అరచేతుల్లో చెమట. గుండెల్లో సుడిగుండాల చెలగాటం.

"మీరు.... మీరు.... రమేష్!''

"ఔను రమేష్‌నే! వీరెవరూ?''

ఖిన్నురాలై గోడకొరిగి శిల్పంలాగై పోయింది. ఎన్నో అడుగుదామనుకున్నా, ఏ ఒక్కమాటా గొంతు దాటడంలేదు.

"నేనెవరినో నేనే చెబుతాను కాని, ముందు మీరెలా బ్రతికి బయట పడ్డారో చెప్పండి.'' సుగుణాకర్ సోఫా చూపించాడు.

"వైకుంఠ ఏకాదశినాడు నేను రాజమండ్రి బస్సెక్కి పోతుంటే నా క్లాసుమేటు, ప్రియ స్నేహితుడు బస్టాండులో దిగాడు నా కోసం. అతన్ని కూడా తీసుకుని గోదావరి స్నానాని కెళ్ళాను. స్నానాలు ముగించాం. చదుకునేప్పటి అలవాటు ప్రకారం ఒకరి డ్రెస్సు లొకరేసు కుని నాటుపడవలో షికారుకెళ్ళాం. కొంతదూరం వెళ్ళగానే అనుకోకుండా నదీ ప్రవాహవేగం పెరిగింది. పడవ నడిపేవాడు కొత్తవాడట. పడవ తలక్రిందులైంది. అంతే గుర్తుంది. మెలకువ వచ్చేసరికి జాలరుల ఇంట్లో ఉన్నాను. కొట్టుకు పోతున్న నన్ను కాపాడారట. విపరీతమైన గాయాలతో స్పృహతప్పిన నాకు మందూ మాకూ ఇచ్చి రెండు నెలల్లో బాగుచేశారు. ఆ ఊరునుంచి ఈ ఊరికొచ్చి బస్ దిగగానే మా నాన్నగారి మనుషులు నన్ను పట్టుకెళ్ళారు. నన్నో గదిలో బంధించారు. పరిమళను మరచిపోయి మరో పెళ్ళి కొప్పుకొమ్మన్నారు. నేనొప్పుకోలేదు. మాయో పాయంతో తప్పుకుని వచ్చానిప్పుడే.''

గుండెలనిండా ఊపిరిపీల్చుకుని జరిగిన సంగతులన్నీ వివరిం చాడు సుగుణాకర్. చివరికి "తెలియక జరిగిన తప్పిదాన్ని క్షమించండి. ఇక నేను తప్పుకుంటాను. పరిమళ మీదే!'' అన్నాడు గుప్పెడు విషాన్ని గొంతులో దాచుకున్న పరమశివుడిలా.

''కాదు.... నేను తప్పుకోవడమే న్యాయం. పరిమళ మీదే"

''కాదు. దయచేసి అలా అనకండి. ఎక్కడైనా సరే, పరిమళ సుఖంగా ఉంటే నాకదే పదివేలు."

''నేను కోరుకునేదీ అదే. నా హృదయవిపంచి పరిమళ సుఖమే నాక్కావాల్సింది. అది చాలు. నేనొస్తా."

"నా....న్నా....!" బుడి బుడి నడకల బాబు సుగుణాకర్ కాళ్ళను చుట్టేశాడు ఎత్తుకొమ్మని.

''బాబూ!" రమేష్ కళ్ళల్లో రతనాల మెరుపు. గుండె పొంగింది. బాబు నెత్తుకోబోతుంటే తప్పుకున్నాడు భయంగా.

త్యాగమనే బరిలో ఇద్దరూ కుస్తీ పడుతున్నారు.

రెండు కళ్ళల్లో దేన్ని త్యాగం చెయ్యాలి? రెండు కాళ్ళల్లో దేన్ని కొట్టేసుకోవాలి? రెండు చేతుల్లో దేన్ని నరికేసుకోవాలి?.... పరిమళ మెదడులో కల్లోల సముద్ర తరంగాలు....

ఐదు నిమిషాలు కాలం స్తంభించింది.

రమేష్, సుగుణాకర్‌లిద్దరూ లేచారు.

కొన్ని టన్నుల బరువెక్కిన గుండెలతో వెళ్ళిపోతున్నారు.

''ఆగండీ.... ప్లీజ్.... ఆగండి!" అనురాగపు ఆవేశం పరిమళ గొంతు దాటింది. మైనంలా కరిగిన ఆమె గుండెకాయను మొండి ధైర్యం అవహించి గుండ్రాయిలా తయారుచేస్తుంది.

ఇద్దరూ వెనుదిరిగారు. పరిమళ పరాశక్తిగా, కారణజన్మురాలిగా కనబడింది. పిల్లల్ని మందలించే తల్లిలా నిల్చుంది.

''నా కిద్దరూ కావాలి.... నేనిద్దరిదాన్ని."

''అదెలా సాధ్యం?" కోరస్!

''సాధ్యమే! వీడు మన ముగ్గురి కొడుకు! మరో ఆరు నెలల్లో పుట్టబోయే ప్రాణి మన ముగ్గురిది. అప్పుడు మీ ఇద్దర్నీ కలిపి నాకు నలుగురు పిల్లలు. నలుగురూ నాకు నాలుగు ప్రాణాలు! నా ప్రేమ పరిమళాలను నలుగురికీ సమానంగా పంచగలను. ప్రేమాభిమానాలనూ సమానంగా స్వీకరించగలను...."

(గీతాంజలి, డిసెంబర్ 1-15, 1994.)